

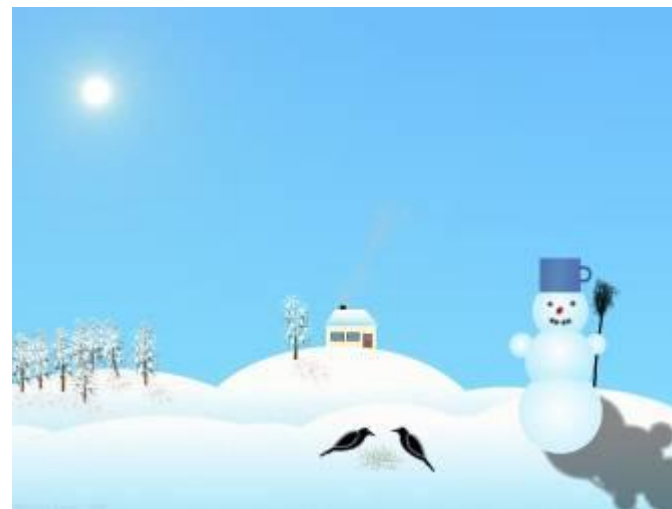
ZNÁTE MĚSTO PACOV ?

15. POLEDNÍK

Pacovem prochází 15 stupeň východní délky, který je nultým poledníkem pásma středoevropského času. Na východ a na západ od tohoto poledníku vznikají podstatné odchylky času místního od času středoevropského. Město Pacov má místní čas naprosto shodný s časem středoevropským. Východní hranice ČR má rozdíl více jak 15 minut minus, Ašský výběžek naopak 11,5 minuty plus. 15 stupeň východní délky prochází středem pacovského hřbitova k sídlišti Za Branou.

PAPRSEK

ZPRAVODAJ PEČOVATELSKÉ SLUŽBY

ÚNOR 2011

KALENDÁŘ

ÚNOR

2. 2. Svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice

11. 2. Panna Maria Lourdská

Únor je podle gregoriánského kalendáře druhý měsíc v roce. Má 28 dní, v přestupném roce má 29 dní. Třikrát v historii měl únor i 30 dní.

Český název měsíce vysvětlují jazykovědci tím, že se v tuto dobu při tání ledu ponořují ledové kry na řekách (únor = nořiti se).

V římském kalendáři byl únor posledním měsícem v roce. Právě proto tento měsíc má proměnlivý počet dnů a právě k němu se přidával v přestupném roce jeden den. Při přechodu z juliánského na gregoriánský kalendář se tento zavedený postup neměnil. Varianty původně římského (respektive latinského názvu) Februarius obsahuje většina evropských jazyků.

Únor začíná vždy stejným dnem v týdnu jako březen a listopad, s výjimkou přestupného roku. Tehdy začíná ve stejný den jako srpen. Únor začíná vždy stejným dnem v týdnu jako loňský červen.

HROMNICE

Svátek připomíná událost z evangelií (Lk 2, 22-38), kdy Ježíšova matka Maria přinesla podle židovského obyčeje svého syna 40. dne po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej zasvětila jako prvorozeného Bohu. Zde se setkává s prorokyní Annou a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval „světlem k osvícení národů.“

Od tohoto Simeonova proroctví o Ježíši – světle, pochází zvyk, který se začal šířit zřejmě od 11. století: v tento den se svítily svíčky „hromničky“, které se během bouřek zapálené dávaly do oken a měly spolu s modlitbou chránit před bleskem.

Tímto dnem také dříve končila vánoční doba a sklízely se betlémy z chrámů, často i z domácností.

Protože je tradičně svátek spojován také s ochotou zasvětit svůj život poslání, které člověk dostává, je dnes v katolické církvi tento svátek slaven také jako Den zasvěceného života (řeholníci).

HUMOR LÉČÍ

„Tak co jsi, Pepo, vybral manželce k Vánocům?“

„Vkladní knížku!“

Milenci jdou spolu do restaurace. On pročítá jídelní lístek a říká: „Tak nevím, co bych měl objednat nejdříve.“

„Sanitku“, zašeptá přítelkyně, „právě vešel můj muž.“

Šéf: „Člověče, vy pomalu chodíte, pomalu děláte, pomalu vám to myslí... Je vůbec něco, co vám jde rychle?“

Podřízený: „Ano, pane šéf. Rychle se unavím!“

Zrovna byly Vánoce, a tak byl soudce příjemně naladěný. Proto se přátelsky zeptal předvedeného muže, za co je tady. „Za předčasné vánoční nákupy,“ odpověděl muž. „To přece není trestné,“ povídá soudce. „A jak brzy jste nakupoval?“ „Tak dvě hodiny před začátkem otvírací doby.“

„ 100“

Celkem 411 lidí by mělo v letošním roce oslavit sté narozeniny.

Celkem 411 důchodců narozených v roce 1911 eviduje v lednu Česká správa sociálního zabezpečení. Z tohoto počtu je 341 žen a 70 mužů. Pro srovnání: ve stejném období vloni evidovala ČSSZ celkem 430 stoletých důchodců a v roce 2009 jich bylo 345.

U příležitosti stých narozenin dostávají klienti ČSSZ rozhodnutí o zvýšení důchodu o 2 000 korun a osobní dopis ministra práce a sociálních věcí.

AKTUÁLNĚ

SOUTĚŽ „JAK CHUTNÁ PRAHA „

Pražská informační služba ve spolupráci s Asociací českých cestovních kanceláří a agentur a Pražským kulinářským institutem vyhlašuje jedinečnou soutěž o nejlepší původní pražský recept s názvem „Jak chutná Praha“.

Cílem soutěže je napomoci znovuobjevení pozapomenutého gurmánského a gastronomického věhlasu, kterému se Praha v minulosti těšila.

Zasílat můžete recepty z dob, kdy byla v Praze nejběžnější ryba losos a candát a na talířích nechyběli šneci nebo chřest. Organizátoři soutěže nehledají svíčkovou na sto způsobů ani guláš s chlebem nebo s knedlíky. Ptají se po jídlech, která se úplně vytratila z českých kuchařek a pomalu se vytrácejí i z našich pamětí. Připojte ke svému receptu krátký příběh o jeho vzniku nebo rodinné tradici vaření a soutěžte o poznávací zájezd pro dva do Paříže nebo do Itálie.

Zaslané recepty posoudí porota složená z řad předních českých i zahraničních gastronomických profesionálů. Vítěz bude poté vybrán na základě veřejného hlasování.

Recepty můžete posílat do 31. 3. 2011 na adresu:

Pražská informační služba – recepty

Arbesovo náměstí 70/4

150 00 Praha 5

DOMÁCÍ LÉČBA

ÚLEVA PŘI BOLESTIVÝCH KŘEČÍCH NOHOU

Stoupnete-li si bosí na studenou podlahu, sníží se tím průtok krve v nohou a napjaté svaly se uvolní. Když vás tedy tyto bolestivé křeče přepadnou uprostřed noci, zvedněte se a stoupněte si na chladnou podlahu.

ODPOVÍDÁME NA DOTAZY

PŮJČIT PŘÍBUZNÝM?

JEDINĚ S PÍSEMNOU SMLOUVOU.

Zkušenosti exekutorů potvrzují, že lidská důvěřivost a naivita bývá při půjčování peněz zneužívána nejčastěji v rodinách a mezi blízkými lidmi. Přinášíme pět rad jak si půjčky v rodině ohlídat. Odmítnout půjčit peníze příbuzným a dlouholetým přátelům je mnohdy těžké. Zvláště když se blízký člověk dostane do těžké situace podle svého tvrzení nezaviněně. Podle soudního exekutora by měli být lidé při půjčování peněz obezřetní i v příbuzenských vztazích.

1. rada : ANI NEJBLIŽŠÍM PŘÍBUZNÝM NEPŮJČUJTE NA DOBRÉ SLOVO – rozvázný člověk půjčuje jen tehdy, pokud uzavře písemnou smlouvu
2. rada : SMLOUVU O PŮJČCE SEPIŠTE NEJLÉPE FORMOU NOTÁŘSKÉHO ZÁPISU
3. rada : POHLEDÁVKU PO SPLATNOSTI ŘEŠTE RYCHLE – věřit slibům dlužníka se nevyplácí
4. rada : ZAJISTĚTE SI TZV. EXEKUČNÍ TITUL – teprve s ním lze na dlužníka poslat exekutora
5. rada : POSKYTNĚTE EXEKUTOROVI CO NEJVÍCE INFORMACÍ O DLUŽNÍKOVÍ

ŽIVÁ VODA PRO DUŠI

Naše duše je jako sekyra – nesmíme ji nechat zrezivět. Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné – jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi.
4. Nevynechat oslavy a podobné příležitosti.
5. Být ke všem laskaví.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.

DOBŘE SE VYSPAT JE DŘINA

Potřeba spánku je individuální, s věkem obvykle klesá. Jaká je konkrétně ta naše, zjistíme snadno. Několik dnů po sobě si jdeme lehnout, když cítíme, že na nás jde spání. Probouzíme se spontánně, podle chuti. Hodiny, které jsme naspali, spočítáme a máme ideální délku spánku. Pokusíme se naslouchat svému tělu. Když se nám začínají klížit oči, není dobré to za každou cenu překonávat, raději si jdeme lehnout. Jindy, máme-li chuť, můžeme ponocovat, ale nepokoušíme se noční dluh dohnat spaním do oběda. Tím se náš celkový spánkový režim naruší, večer jdeme zase pozdě spát nebo strávíme nepovedenou noc. Raději vstaneme jako obvykle, i když se cítíme unaveni, a jdeme si dřív lehnout večer.

DODRŽUJME RITUÁLY

Čím je člověk starší, tím víc je zvyklý na svou postel a rituály spojené s usínáním. Do svého „hnízda“ se náležitě oblečme – i oblíbené pyžamo může být pro tělo signálem k nastartování spánkového režimu. Postel by neměla být univerzálním prostorem, kde jíme a sledujeme televizi.

BABIČKY TO VĚDĚLY

Místo prášků na spaní je lépe vsadit na přirozenou cestu. Přes den se snažíme přiměřeně unavit chůzí či sportem.

Večer pomáhá sklenka vlažného mléka nebo bylinkového čaje s medem (meduňka, lípa, heřmánek) asi hodinku před spaním. A k tomu všemu můžeme ještě počítat ovečky. Tento laický recept nás přivádí do stavu hypnózy.

PŘÍBĚHY ČTENÁŘŮ

LUPIČ

Je pozdě večer, syn už dávno spí a já poklimbávám u televize. Vedle mě sedí můj muž, dávno už v říši snů. Snažím se sledovat napínavou detektivku, ale pořád mi hlava padá. Tolik bych chtěla vědět, jak to dopadne, ale spánek na mě stále více dotírá. Půjdu ven, na zápraží, trochu se provětrat na vzduch, to mi probere, činím radikální rozhodnutí. Vylezu na práh, v patách za mnou náš zvědavý pes, který doteď tvrdě spal a „hlídal“ na křesle. Hned se žene ke stodole a nějak divně tam rejdí a počuchává. Koukám se za ním a najednou ztuhnu.

Ve stodole poblikává světýlko. To není možné, elektriku tam nemáme, co by tam mohlo svítit. Trochu se začínám klepat, snad zimou, ale spíš strachy. Zase něco bliklo. Plížím se pomalu k vratům, ale velkou odvalu nemám. Zůstávám stát uprostřed dvora a snažím se vyslat psa na výzvědy. Ale náš „cvičený“ pes ignoruje jakýkoli příkaz, natož šeptaný a nesrozumitelný. Rejdí si chvíli po dvoře a nakonec se klidně vrací domů na vyhráté křeslo. Chci se více přiblížit ke stodole, ale strach je silnější. A zase to bliklo! Je to jasné. Někdo tam je! Lupič! A chce nám ukrást naše auto! Slyším i nějaké štrachání. Opatrně se kradu při zdi zpět do bezpečí obýváku.

„Okamžitě vstávej,“ lomcuju rozespalým manželem, „ve stodole je lupič.“ Táta chvíli nevěřícně zírá, ale asi vypadám dost vyděšeně, a tak popadne pohrabáč u kamen a odvázně se plíží do stodoly a já v patřičné a bezpečné vzdálenosti za ním. Náš pejsek se ani nehne, tahle vycházka po dvoře s podivnými povely už ho nezajímá. „Vidím to světlo taky,“ šeptá mi taťka přerývaným a vzrušeným hláskem, „jdu si ještě pro sekyru, jistota je jistota“.

Zůstávám schovaná pod kolnou a s napětím a obdivem sleduji cestu mého odvážného muže za neznámým pachatelem. Nadopovaná právě sledovanou detektivkou jsem vykulená strachy a čekám to nejhorší. V duchu si už přemílám, co si tady sami se synem počneme, až taťku někdo bací. Už otvírá pomaličku vrata a několika skoky se vrhá vpřed, aby lupiče lapnul, popřípadě praštil. Třesu se a s hrůzou čekám, jak to

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ

ROBIN (Zdena Frýbová)

. . . . Na Staroměstském náměstí nám spřízněnci - majitelé psů - sdělili, že Robin tu ve hrách pobyl asi hodinku. Divili se prý, že jsme ho pustili samotného. Pak odkráčel. Polovina účastníků rychle svolaného aktivu tvrdila, že směrem Pařížská, druhá polovina byla ochotná odpřisáhnout směr Univerzitní knihovna. Obě možnosti byly pravděpodobné. Pařížskou chodíváme na Letnou, Klementinem na Kampu a Petřín. Rudolf si s proklínáním vybral Letnou, já se malomyslně hnala ke Karlovu mostu. Tetelila jsem se hrůzou, že u Karlových lázní, kde cestu kříží vozovka, po které fičí jedno auto těsně za druhým, spatřím tramvají odhozenou Robinkovu mrtvolku.

Mrtvolka se proháněla rozlehlými trávníky na Kampě, a když mne spatřila, rázem byla ztělesněním úsloví: jak když do něho hrom udeřil . . . Při pohledu na mě Robin doslova ztuhl, civěl na mě, jak když ho šálí zrak. Pak se s trhnutím vzpamatoval a předvedl další české úsloví: vzal nohy na ramena. Na Újezdě proletěl těsně před tramvají a nákladník ho nesmetl jen díky prudkému zabrzdění provázenému šťavnatými výroky řidiče i závozníka. Samozřejmě že nikoli na adresu toho rozkošného psíčka, ale na hlavu moji: „Ženská pitomá, nemůžete si dát toho psa na řemínek? Vždyť toho nešťastníka něco přejeďte!“

Chtěla jsem zaječet, jak si můžu dát na řemínek psa, který uteče o dalších sto metrů, kdykoli se k němu přiblížím, ale z uříceného hrdla mi vyrazil jen sípavý zvuk. Řidič si poklepal na čelo, závozník rozšafně uplivil z okénka a jeli dál.

Nešťastník se na Petříně vzdálil do nedohledna a já jsem sehnala pár čiperných kluků k jeho lapení. Zpovzdálí, skryta mezi keři, jsem pozorovala, jak Robina přivábilo jejich čutání mičudou, i když se nepřihnal jako obvykle zběsile, ale tuše mě nablízku, příkráčel s krajní obezřetností. Když dospěl k uspokojivému závěru, že mě vzal čert nebo země pohltila, zapojil se do hry s vehemencí, s jakou se mu o půl roku později podařilo za nadšeného ohlasu tribun zničit jedno krajské fotbalové utkání. Chycení dětmi však dlouho odolával, jak kdyby ho

sám instinkt sebezáchovy varoval i před nevinnými dětmi, k nimž měl vždy bezmeznou důvěru. Až konečně . . . Když mi ho kluci zuřivě se zmítajícího přivlekli, cítila jsem, jak mi ve spáncích buší krev divokým vztekem za předchozí hodinu strachu, co se asi přihodilo, za to, jak se za ním honím celá uštvaná, místo abych v klidu seděla nad prací, kterou mám koncem týdne v ústavu odevzdat, za Rudolfa pobíhajícího právě teď kdesi po Letné . . . V tu chvíli jsem popadla staré paraple, které někdo odložil na lavičce, a Robinovi vysázela na zadek nepočítaných. Jeho vřeštění malebně podmalovával sbor kvílivých dětských hlásků: „Panííí, nebíííjte hóóó . . .“ A pak na řemínek co nejkratším musel jít pěkně u nohy až domů.

Na Karlově mostě nám už šel naproti Rudolf se zprávou, že žádní pejskomilové na Letné Robina od neděle neviděli. Když se na mě podíval, jak jsem zřízená, vzteklým škubnutím mi vzal řemínek z ruky a zasyčel: „Nejraději bych tě roztrnul, ty mizero zatracenej!“

Robin tiše zavrčel a já jsem rychle řekla: „Už jsem mu nařezala.“

Kráčel mezi námi nasupený a uražený do hlouby duše. Výprask, a ještě k tomu na veřejnosti, abychom ho znemožnili před petřínskými kolegy . . . Doma jsem ho beze slova hodila do vany, beze slova ho vykoukala i vyfenovala - a dál ticho.

Když jsem po večeři poklidila - chvíle, kdy býval pravidelně přemlouván, aby něco spapal, a kdy Rudolf býval naložen s ním bojovat třeba o papučičky - ležel k nám sice nadále otočen zadečkem a civěl pod radiátor ústředního topení, ale uši už měl nastraženy.

„Všimni si, jak čeká, kdy se k němu začneme mít,“ uchechtl se Rudolf. „Ale to se holomek nedočká.“

„Od včerejška neměl v hubě,“ řekla jsem ustaraně. „Tak mu dej něco na talířek, ale ani slovo,“ navrhl Rudolf. Cítila jsem zadostiučinění, že k večeři je uzené s čoučkou, které Robin radí mezi pokrmy životu zvlášť nebezpečné. Normálně bych mu dala od včerejška pro něho schovaný kousek hovězího, ale teď jsem krájela uzenou krkovicí se zlomyslným uspokojením. Talířek jsem postavila vedle misky s vodou a beze slova si sedla s knížkou do svého oblíbeného ušáku pod kuchyňským oknem, zatímco Rudolf se u stolu zahloubal do novin.

To už Robin pootočil hlavu tak, aby na nás koutkem oka viděl. Co tohle má znamenat? četla jsem v jeho pohledu jak v otevřené knize.

Pak povstal, protáhl se a chvíli se drbal, což je u psa známka rozpaků a nerozhodnosti, co dál. Jak to zaonačit, aby nás zas vmanévroval do náležité podbízivosti, aniž by si příliš zadal? Přešel jednou dvakrát po kuchyni, otřepal se . . . Tak tohle tu ještě nebylo, aby byl takto přezírán. Zbláznili se všichni? Je vůbec možné, že se nikdo neuchází o jeho přízeň? Nakonec dospěl k závěru, že dneska zřejmě přestřelil a že tentokrát bude - ach, to ponížení - první krok ke smíru na něm.

Popošel tedy k misce, která nás jistě zas smete do obvyklé submise. Ohlédl se po nás, vyčkávaje radostný ohlas a láskyplné povzbuzení k dalšímu závažnému kroku směrem k potravě. Zlostně odfrkl, když se mu nedostalo toho ani onoho, ale aby dokázal, že jeho dobrá vůle jde do krajnosti, popošel další dva kroky a k jídlu přičichl. Tak tedy - co je moc, to je příliš. Pohlédl na nás s bolestnou výčitkou, jak daleko jsme dokázali ve své zášti jít: až k uzenému masu, na které přece dobře známe jeho názor. Nedočkav se ani vysvětlení, ani omluvy, jal se kousky masa melancholicky přehrabávat, snad v naději, že se mezi nimi skrývá něco požitelného.

„Jdu si dneska dřív lehnout,“ řekla jsem Rudolfovi. „Až mě z toho rozčilení trochu rozbolela hlava.“

Pomalou jsem upadala do spánku, když ke mně cosi vklouzlo na lůžko a šouchnutím do pokrývky naznačilo, že ji mám pozvednout, což jsem v polospánku učinila. Pak se k mému břichu oddaně přitisklo teplé vlněné klubičko, stočilo se mi do klína a čumáček kdesi pod mou paží si blaženě zafuněl.

(příště: Robinův velký útěk)

RECEPTÁŘ

Tentokrát slad'oučké domácí likéry.

VAJEČNÝ LIKÉR

½ litru rumu, 2 kondenzovaná slazená mléka Salko, 4 žloutky, 2 vanilkové cukry

Postup: Vše postupně umixujeme v mixéru. Získáme litr vaječného koňaku.

KARAMELOVÝ LIKÉR

3 kondenzovaná slazená mléka Salko, ½ litru rumu

Postup: Salka vaříme ve vodě v uzavřené plechovce asi dvě hodiny. Musí být stále ponořená, proto doléváme vodu. Po částečném zchladnutí je otevřeme a rozmixujeme s rumem. Pokud přidáme ještě 200 ml smetany, získáme domácí Baileys.

NUGÁTOVÝ LIKÉR

4 žloutky, vanilkový cukr, neslazené kondenzované mléko, Nutella pruhoaná, ¼ litru rumu

Postup: Žloutky, vanilkový cukr, neslazené mléko a nutellu mixujeme asi 5 minut. Pak přilijeme rum.

KOŘENÍ NA KAŽDÉ CHOŘENÍ

pokračování

JITROCEL KOPINATÝ - Zastavuje krvácení, čistí krev, hojí rány a tiší horečku i kašel. Rozpouští hleny a působí protizánětlivě. Je tedy vhodný při zánětech průdušek, astmatu a dalších chorobách dýchacích cest. Čerstvá šťáva z jitrocele zklidní otoky po bodnutí hmyzem.

dopadne. Ve stodole je úplné ticho. Ale ne dlouho. Za chvíli se ozve hurónský smích a ze vrat vyběhne rozesmátý tatínek, v ruce stále sekeru a pohrabáč. „Nedovřela si kufr u auta a z něj svítila žárovka!“

Vracíme se spolu domů k televizi, šťastní, že žádný lupič nepřišel a já moc pyšná, že mám tak odvážného muže, který se ničeho nezalekne. „To máš z těch detektivek,“ povídá mi a vůbec se na mě nezlobí. Znovu si sedneme na gauč, já se k němu přitisknu ještě trochu roztřesená přestálým strachem a za chvíli už zase oba poklimbáváme u jiného filmu. A když pak už v klidu usínám, myslím na to, že mám nejhodnějšího a nejstatečnějšího chlapa na světě a je mi dobře.

RADY ZAHRÁDKÁŘE

ORCHIDEJ - jak ji pěstovat

Možná jste dostali orchidej jako dárek, nebo jste si ji sami koupili jako atraktivní doplněk interiéru. Při správné péči se z nádherných květů můžeme těšit i čtyři měsíce. Poté začnou kvítky postupně upadávat a z orchideje zbude jen holý stonk s listy.

Rostlinu ošetříme seřiznutím stonku. Ne ale až dole u substrátu. Pod místem řezu totiž zpravidla vyráží očko s novým stonkem.

Květině škodí nejvíce přemíra zavlažování. V žádném případě ji nenechávejte stát ve vodě. Zalévání musí být pravidelné, ale rostlina nemůže být dlouho v mokru. Ideální je jednou za deset dní orchidej silně zalít (nebo postavit celý umělohmotný květináč do nádoby s vodou) a zhruba za hodinu přebytečnou vodu slít a nechat dalších deset dní bez zalévání.

Nejlépe se orchidejím daří na okenním parapetu. Vyhovuje jim běžná pokojová teplota. Nesnášejí přímé slunce. Nejlepší je umístit květinu v okně směřující na východ nebo západ.

CVIČTE SI SVŮJ MOZEK

SKRÝVAČKY

Pozorně si přečtěte následující věty. V prvních čtyřech jsou ukryty názvy částí lidského těla. Zjištěné slovo napište vždy do řádku za větou.

BARVY

1. NA BARU DÁVÁ ČÍŠNÍK HOSTOVI VODKU.....
2. KROMĚ OVCE I JEHNĚ DÁVÁ MASO.....
3. KAŽDÉHO ČLOVĚKA VÁBÍ LÁSKA.....
4. PŘÍJEMNÝ VEČER NÁHLE SKONČIL.....

ČÁSTI TĚLA

5. SOUSEDOVA DCERA PAVLA SYPALA ODPADKY DO POPELNICE.....
6. CESTUJÍCÍ ZDVIHLA VAK A VYSTOUPILA Z VLAKU.....
7. K ODKLÍZENÍ SNĚHU JE ZAPOTŘEBÍ LOPATA.....
8. BYLA PRO NĚJ JEN JEDNOU Z MNOHA.....
9. KOUPIIL SI V BAZARU KALHOTY A KABÁT.....
10. JE LIBO KÁVU?.....
11. ŠTĚNĚ ZAVRČELO A ZAKOUSLO SE DO NĚJ.....
12. Z TOHOTO PODRAZU BYCHOM SE MĚLI POUČIT.....

Podobně jako u přesmyček, tak i u skrývaček dobře funguje odstup, pokud se řešení nedaří. Pokud vám úloha připadá náročná, nepropadejte vzteku a zkuste se ni podívat jindy.

UPOZORNĚNÍ

ČSSZ VARUJE PŘED PODVODNÍKY

Případné přeplatky dávek se nikdy nevybírají osobně.

Česká správa sociálního zabezpečení (ČSSZ) varuje před podvodníkem, který se vydává za jejího zaměstnance a zneužívá důvěřivé seniory.

V Praze byl zaznamenán případ, kdy se zatím neznámý muž vydával za zástupce oddělení důchodového pojištění jednoho z územních pracovišť Pražské správy sociálního zabezpečení. Podvodník kontaktoval klientku s tím, že byl u ní zjištěn údajný přeplatek na důchod (ve výši asi 40 000 Kč), který klientka musí neprodleně vrátit, jinak že to bude řešit přes exekutory. Navrhl rovnou termín schůzky a místo předání peněz. Klientce se to ale nezdálo a seznámila se svými pochybami zaměstnankyni oddělení důchodového pojištění, jejíž nadřízení neprodleně informovali policii, která po podvodníkovi pátrá.

ČSSZ upozorňuje, že o povinnosti vrátit přeplatek na dávce je vždy nejprve vydáno rozhodnutí, v němž je mimo jiné vyčíslena přesná výše přeplatku a stanovena lhůta pro jeho dobrovolné uhrazení. Dále je zde uvedeno číslo účtu ČSSZ, na nějž má být přeplatek poukázán buď bezhotovostním převodem, nebo přiloženou poštovní poukázkou. Teprve v případě, že přeplatek není ve stanovené lhůtě uhrazen, přistupuje ČSSZ k jeho vymáhání (např. srážkami z důchodu). V žádném případě však pracovníci ČSSZ klienty osobně nekontaktují za účelem inkasování přeplatku v hotovosti.

ČSSZ vyzývá všechny, kteří se s uvedeným mužem či jinými podobnými podvodníky setkali, aby neprodleně kontaktovali přímo Policii ČR.

Zdroj: Česká správa sociálního zabezpečení(tisková zpráva 25.1.)

UDÁLO SE PŘED LÉTY...

REKVIZICE ZVONŮ V PACOVĚ

V době první i druhé světové války byly rekvírovány kostelní zvony. Na pacovské zvony došlo poprvé 30. ledna 1917. Tehdy hustě sněžilo a mráz pronikal až do kostí. Najednou se rozkřiklo po městě, že vojáci přijeli pro zvony a snímají právě zvonek u sv. Anny. Kolem kapličky se sešel zástup zvědavců z řad dětí i dospělých. Poblíž už stál vůz se zvonem sňatým z věže hřbitovního kostela sv. Barbory, svou vahou sice nevelký, ale ctihodného stáří. Byl ulit v roce 1682 s reliéfem sv. Vavřince a německým nápisem: H. Laurenty Bitt für uns. U kaple stál žebřík, další byl položen na střechu, neboť jiný přístup na věž nebyl, ale Vašek (Carda), zvoník od sv. Anny, za nic na světě klíče od kaple nechtěl vydat. Za tuhé zimy přespával několik nocí v kapli ze strachu o svůj poklad, klíč zavěšený na šňůře nosil kolem krku. Všechen jeho odpor byl však marný. Zvon musí dolů! Tak bylo souzeno a zvonek byl sňat.

Téhož dne byl snesen ještě zvon z věže bývalého karmelitánského kláštera. Byl asi o sto let mladší než z kostela sv. Barbory. Vážil asi 30 kg. Ulil jej zvonář Jan Jiří Schlich ze Znojma. Nahoře měl ozdobnou obrubu, plášť nesl reliéf Panny Marie s děťátkem, sv. Floriána s nápisem: Svatý Jene a Pavle, zbožnou prosbou svojí ochraňujte nás od blesku a bouře. Byl uložen ke svým dvěma druhům pro válečné účely. Snímání velkého zvonu sv. Michaela z věže děkanského kostela bylo odloženo na druhý den. (pokračování příště)

